

Sygn. akt *I AGa 112/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2021r.

Sąd Apelacyjny w (...)I Wydział Cywilny i Własności Intelktualnej

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mikołaj Tomaszewski

Sędziowie: Małgorzata Goldbeck-Malesińska

Bogusława Żuber

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Frąckowiak

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2021 r. w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa Towarzystwo Budownictwa (...) sp.z o.o. w K.

przeciwko (...) sp. z o.o. w K.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) K.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron i interwenienta ubocznego

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 2 stycznia 2020 r. sygn. akt IX GC 362/19

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1 i zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę obniża do 62.264 zł

(sześćdziesiąt dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od kwot:

i) 2.000zł od 21 maja 2016r. do dnia zapłaty;

ii) 2.000 zł od 26 lipca 2016r. do dnia zapłaty;

(...) 37.800 zł od 5grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

(...) od 8.453 zł od 25 listopada 2017r. do dnia zapłaty;

(...) od 12.011zł od 13 marca 2019r. do dnia zapłaty;

a w pozostałym zakresie powództwo oddala;

b) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5.680 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. w pozostałym zakresie oddala apelację pozwanego oraz interwenta ubocznego;

III. oddala apelację powoda;

IV. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego;

V. oddala wniosek interwenta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Bogusława Żuber Mikołaj Tomaszewski Małgorzata Goldbeck-Malesińska

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

starszy sekretarz sądowy

J. F.

--	--	--

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2015 r. powódka Towarzystwo Budownictwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 2.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia sporządzenia w sprawie opinii wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Pozwana uznała, co do zasady, roszczenie powódki w zakresie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej usytuowanej na terenie osiedla (...) (...) w K., do maksymalnej kwoty 2.000,00 zł.

Pismem z dnia 4 lipca 2016 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 2.000,00 zł, wnosząc tym samym o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 4.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa ponad kwotę 2.000,00 zł.

Pismem z dnia 5 września 2016 r. powódka ponownie zmodyfikowała swoje roszczenie w ten sposób, że wniosła o zasądzenie kwoty 4.000,00 zł z rozbiem na poszczególne kwoty, tj. 3.000,00 zł odnośnie sieci położonych na terenie osiedla (...) (...) oraz 1.000,00 zł odnośnie sieci położonej na terenie osiedla (...) (...), wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W piśmie z dnia 15 września 2016 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa ponad kwotę 2.000,00 zł w zakresie roszczenia związanego z sieciami zlokalizowanymi na osiedlu (...) (...) oraz w całości w zakresie roszczenia związanego z siecią zlokalizowaną na osiedlu (...) (...).

Na rozprawie w dniu 24 listopada 2016 r. pozwana uznała roszczenie powódki w zakresie kwoty 3.000,00 zł odnośnie sieci położonych na terenie osiedla (...) (...).

Pismem z dnia 30 listopada 2016 r. powódka dokonała kolejnej modyfikacji swojego roszczenia w ten sposób, że wniosła o zasądzenie:

- kwoty 1.000,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w złej wierze przez pozwaną jako posiadacza zależnego z sieci położonych na osiedlu (...) (...), a także zwrotu wartości pożytków możliwych do uzyskania za każdy miesiąc licząc od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia wydania w sprawie opinii wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w sumie – na dzień wniesienia pozwu - 36.000,00 zł (1.000,00 zł x 36 miesięcy)

- kwoty 450,00 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w złej wierze przez pozwaną jako posiadacza zależnego z sieci położonej na osiedlu (...) (...) w K., a także zwrotu wartości pożytków możliwych do uzyskania za każdy miesiąc, licząc od dnia 1 stycznia 2013 r., wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w sumie – na dzień wniesienia pozwu - kwoty 16.200 zł (450 zł x 36 miesięcy).

Pismem z dnia 25 lipca 2017 r. pozwana wniosła o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego Gminy M. K..

Pismem z dnia 17 listopada 2017 r. powódka rozszerzyła powództwo, wnosząc o zasądzenie kwoty:

- 55.020 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej z przyłączami na osiedlach mieszkaniowych O. (...) oraz O. (...) za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r. wraz odsetkami ustawowymi:

a. od kwoty 38.090,77 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

b. od kwoty 16.929,23 zł od dnia doręczenia pozwanej omawianego pisma do dnia zapłaty;

- 13.079,39 zł tytułem zwrotu wartości pożytków możliwych do uzyskania z eksploatacji sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej z przyłączami na osiedlach mieszkaniowych O. (...) i O. (...) za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 kwietnia 2017 r. wraz z odsetkami ustawowymi:

a. od kwoty 9.054,96 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

b. od kwoty 4.024,43 zł od dnia doręczenia pozwanej omawianego pisma do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 3 stycznia 2019 r. Gmina M. K. zgłosiła swój udział w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego po stronie pozwanej i wniosła o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Jednocześnie podzieliła stanowisko pozwanej w zakresie dotyczącym sieci położonych na terenie osiedla (...) (...) w K., wskazując jednocześnie na bezzasadność roszczenia związanego z siecią zlokalizowaną na osiedlu (...) (...) w K. i wnosząc o oddalenie powództwa w tym zakresie.

Pismem z dnia 1 marca 2019 r. powódka rozszerzyła powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz:

- kwoty 51.522,10 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej z przyłączami na osiedlu mieszkaniowym O. (...) za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi:

a. od kwoty 26.497,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

b. od kwoty 11.776,48 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty,

c. od kwoty 13.248,54 zł od dnia doręczenia pozwanej pisma rozszerzającego do dnia zapłaty;

- kwoty 22.543,50 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej z przyłączami na osiedlu (...) (...) za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi:

- a. od kwoty 11.593,80 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
  - b. od kwoty 5.152,80 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty,
  - c. od kwoty 5.796,90 zł od dnia doręczenia pozwanej pisma powództwo do dnia zapłaty;
- kwoty 16.480,10 zł tytułem zwrotu wartości pożytków możliwych do uzyskania z eksploatacji sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej na osiedlu (...) (...) za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi:
- a. od kwoty 8.475,48 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
  - b. od kwoty 3.766,88 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty,
  - c. od kwoty 4.237,74 zł od dnia doręczenia pozwanej pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty;
- kwoty 3.782,00 zł tytułem zwrotu wartości pożytków możliwych do uzyskania z eksploatacji sieci wodociągowej na osiedlu (...) (...), za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wraz z odsetkami ustawowymi:
- a. od kwoty 1.945,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
  - b. od kwoty 864,48 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;
  - c. od kwoty 972,44 od dnia doręczenia pozwanej pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2019 r. Sąd Rejonowy w(...) przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

Wyrokiem z dnia 2 stycznia 2020r. Sąd Okręgowy w (...):

1. **zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 87.275,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:**
  - a) **2.000 zł od dnia 21 maja 2016 roku do dnia zapłaty,**
  - b) **2.000 zł od dnia 26 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,**
  - c) **48.200 zł od dnia 5 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,**
  - d) **15.899,39 zł od dnia 25 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,**
  - e) **19.176,03 zł od dnia 13 marca 2019 roku do dnia zapłaty,**
2. **w pozostałym zakresie oddalił powództwo,**
3. **kosztami procesu obciąży strony stosunkowo – powoda w 7 %, a pozwanego w 93 % i w związku z tym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.746,66 zł,**
4. **nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) kwotę 51,35 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych,**
5. **oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu,**
6. **wyroкови w punkcie 1. nadał rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 3.000 zł.**

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wskazał, że począwszy od 2003 r. powódka działa jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Towarzystwo Budownictwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Jednym z głównych przedmiotów działalności powódki jest m.in. wykonywanie instalacji wodno – kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych, klimatyzacyjnych oraz pozostałych instalacji budowlanych.

Pozwana jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., której głównym przedmiotem działalności jest odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, pobór, uzdatnianie i dostarczanie wody oraz wykonywanie instalacji wodno - kanalizacyjnych.

Poprzednik prawny powódki - (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w trakcie realizacji inwestycji w postaci budowy domów jednorodzinnych i wielorodzinnych w K. wybudowała, na podstawie stosownych zezwoleń, projektów i uzgodnień, sieć wodociągową i kanalizacyjną, mającą obsługiwać mieszkańców osiedla (...) w zakresie dostawy wody i odprowadzania ścieków. Spółka stała się właścicielem sieci wodociągowej i sieci kanalizacji sanitarnej z przyłączami. W dniu 21 maja 1999 r. sieci wodociągowo – kanalizacyjne znajdujące się na terenie osiedla (...) I zostały włączone do miejskiej sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, stanowiącej własność Gminy M. K., realizującej dostawę wody i odbiór ścieków za pośrednictwem Miejskiego Zakładu (...) – poprzednika prawnego pozwanej.

W dniu 19 maja 1999 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. wniosła do (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. aportem w postaci udziału rzeczowego:

- sieć kanalizacji sanitarnej położoną na osiedlu (...) (...) w K. przy ul. (...) o wartości ewidencyjnej 105.965,00 zł,
- sieć wodociągową położoną na osiedlu (...) (...) w K. przy ulicy (...) o wartości ewidencyjnej 114.843,00 zł.

W dniu 1 grudnia 2009 r. powódka przyjęła na stan środek trwały - sieć wodociągową położoną na Osiedlu (...) (...) o wartości ewidencyjnej 96.615,19 zł. Stawkę amortyzacyjną określono na 4,5%.

W momencie budowy sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na terenie osiedla (...) (...) w K., Gmina M. K. wyraziła wolę odpłatnego przejęcia sieci po dokonaniu ich technicznego odbioru oraz wycenienie dokonanej przez rzeczoznawcę. Ponadto powódka i Gmina M. K. uzgodnili, że powódka wystąpi z powództwem o odpłatne przejęcie sieci i złoży wniosek o powołanie biegłego rzeczoznawcy w celu oszacowania jej wartości. Taki sposób działania został podjęty, gdyż zapłata miała nastąpić ze środków publicznych.

Po stwierdzeniu przez rzeczoznawcę, iż sieci wodociągowo – kanalizacyjne znajdują się w złym stanie technicznym, Gmina M. K. odmówiła przejęcia ich na własność. Powódka złożyła do Sądu Okręgowego w (...), Ośrodek (...) w L., pozew o nakazanie Gminie M. K. złożenia oświadczenia woli następującej treści: „Gmina M. K. - Miejski Zakład (...) w K. nabywa własność sieci wodociągowej wewnętrznej - kat. (...) na nieruchomości położonej w K. na Osiedlu (...), nr ewidencyjny działek (...) od Towarzystwa Budownictwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością za cenę w wysokości 96.615,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2009 r. do dnia zapłaty”. Ww. działki obejmowały powierzchnię utworzonego osiedla (...) (...) w K..

Wyrokiem z dnia 28 października 2010 r., sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w (...), Ośrodek (...) w L., zobowiązał Gminę M. K. do złożenia oświadczenia woli następującej treści: „Gmina M. K. przejmuje na wyłączną własność od Towarzystwa Budownictwa (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. sieć wodociągową wewnętrzną – kat. (...) położoną w K. na Osiedlu (...) na działkach ewidencyjnych numer (...) za kwotę 76.542,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia orzeczenia”, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Od powyższego wyroku powódka wniosła apelację, którą Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. akt (...) oddalił. Powódka złożyła skargę kasacyjną, która postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II CNP 64/11, została odrzucona.

Interwenant uboczny w jednostce budżetowej - Miejskim Zakładzie (...) w K. umieścił sieć wodociągową, sieć kanalizacyjną oraz przyłącza. Ruchomości te zostały objęte amortyzacją.

Na podstawie wyroku z dnia 28 października 2010 r. Sądu Okręgowego w (...), Miejski Zakład (...) w K., będący jednostką budżetową Gminy M. K., przyjął w dniu 30 listopada 2010 r. środek trwały w postaci sieci wodociągowej na osiedlu (...) (...) na działkach (...). Wartość nabycia określono na 76.542,08 zł, natomiast koszty na 6.612,29 zł.

W dniu 17 grudnia 2012 r. nastąpiło przekształcenie Zakładu (...) i (...) w K. w nowo zawiązaną spółkę - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.. Zgodnie z pkt (...) aktu założycielskiego, do spółki zostały wniesione środki trwałe w postaci obiektów inżynierii lądowej i wodnej oraz urządzenia techniczne i maszyny.

(...) sp. z o.o. toczyła z Gminą M. K. spory sądowe w zakresie obowiązku zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na osiedlu (...) (...) i obowiązku zwrotu wartości nieuzyskanych pożytków za okres od dnia 1 grudnia 2003 r. do dnia 31 sierpnia 2009 r. oraz za okres od dnia 1 września 2009 r. do dnia 31 grudnia 2012 r.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2010 r., sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w (...), Ośrodek (...) w L., zasądził od Gminy M. K. na rzecz (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na osiedlu (...) (...) w K. kwotę 148.290,32 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty, natomiast w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Wyrok ten został zaskarżony przez Gminę M. K. i wyrokiem z dnia 13 października 2010 r., sygn. akt(...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił go w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 108.365,72 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2007 r. do dnia zapłaty. W wyniku złożonej przez stronę pozwaną skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy wyrokiem z 19 października 2011 r., sygn. akt II CSK 80/11, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)z 13 października 2010 r., sygn. akt (...) w zakresie pkt I i III oraz przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, wyrokiem z dnia 18 stycznia 2012 r., sygn. akt (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 60.781,64 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 35.240,80 zł od dnia 2 kwietnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 7.048,00 zł od dnia 6 grudnia 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 18.492,68 zł od dnia 14 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części oddalił powództwo. Powódka wniosła skargę kasacyjną, którą Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II CNP 64/11, odrzucił.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt (...), Sąd Okręgowy w (...)zasądził od Gminy M. K. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 34.139,20 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- a. 1.000,00 zł od dnia 21 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- b. 29.000,00 zł od dnia 27 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- c. 4.139,20 zł od dnia 29 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty.

W dniu 12 lutego 2013 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz powódka zawarli umowę sprzedaży przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 551 k.c. Na mocy tej umowy powódka nabyła przedsiębiorstwo od (...) sp. z o.o.

Wartość wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z sieci wodociągowej i z sieci kanalizacji sanitarnej na osiedlu (...) (...)w K. za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wynosi 51.522 zł.

Wartość wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania przez pozwaną z sieci wodociągowej na osiedlu (...) (...)w K. za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wynosi 22.544 zł.

Wartość pożytków możliwych do uzyskania z eksploatacji sieci wodociągowej i sieci kanalizacji sanitarnej na osiedlu (...) (...) w K. za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wynosi 10.742 zł.

Wartość pożytków możliwych do uzyskania z eksploatacji sieci wodociągowej na osiedlu (...) (...) w K. za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 października 2018 r. wynosi 2.468 zł.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, iż żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie. Powódka domagała się zasądzenia od pozwanej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie ze stanowiących własność powódki sieci wodociągowych i kanalizacji sanitarnej z przyłączami na osiedlach mieszkaniowych O. (...) i O. (...) w K. oraz zwrotu pożytków możliwych do uzyskania w wyniku prawidłowej i efektywnej eksploatacji tych sieci, za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia sporządzenia opinii biegłego, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Powódka opierała swoje żądanie na treści przepisów art. 224 i 225 k.c. Przepisy te normują roszczenie właściciela wobec posiadacza samoistnego o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub ich wartości oraz o naprawienie szkody wynikłej z użycia, pogorszenia lub utraty rzeczy.

Jak z powyższego wynika, podstawową przesłanką zasadności roszczeń opartych na powołanych przepisach jest legitymowanie się przez dochodzącego powyższych roszczeń prawem własności rzeczy.

Na podstawie wyroku z dnia 28 października 2010 r. Sądu Okręgowego w (...) Ośrodek (...) w L., sygn. akt (...), Gmina M. K. była zobowiązana do złożenia oświadczenia woli w zakresie przejęcia od powódki na wyłączną własność sieci wodociągowej wew. – kat. (...) położoną w K. na osiedlu (...) na działkach ewidencyjnych nr (...) za kwotę 76.542,08 zł z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia orzeczenia. Co prawda, Gmina M. K. zapłaciła powódce ww. kwotę, jednak nigdy nie doszło do zawarcia umowy w przedmiocie przeniesienia własności. Samo wydanie orzeczenia zobowiązującego do złożenia oświadczenia woli jedną ze stron umowy, nie jest tożsame z zawarciem umowy.

W uchwale składu 7 sędziów, stanowiącej zasadę prawną z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66, Sąd Najwyższy przyjął, iż konieczność złożenia odpowiedniego oświadczenia woli przez drugą stronę z zachowaniem wymaganej formy, nie dotyczy zawarcia umowy przyrzeczonej oraz wypadków, gdy sąd uwzględnia powództwo o stwierdzenie obowiązku zawarcia umowy całkowicie zgodnie z żądaniem powoda, w takich wypadkach orzeczenie sądu stwierdza zawarcie umowy i zastępuje tę umowę. Jedynie w razie uwzględnienia powództwa w całości, zgodnie z żądaniem powoda, orzeczenie stwierdza obowiązek złożenia oświadczeń woli w stosunku do obydwu stron, ze skutkiem równoznacznym z zawarciem umowy. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 października 2002 r., II CKN 930/00 oraz w wyroku z dnia 12 września 2014 r., I CSK 635/13.

Mając na uwadze poczynione rozważania, należy wskazać, iż w rozpoznawanym przypadku prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek strony do złożenia oznaczonego oświadczenia woli zastępuje tylko to oświadczenie (art. 64 k.c. i art. 1047 k.p.c.). Jeżeli więc oświadczenie to ma stanowić składnik umowy, jaka ma być zawarta pomiędzy stronami, to do zawarcia skutecznej umowy konieczne jest złożenie odpowiedniego oświadczenia woli przez drugą stronę z zachowaniem wymaganej formy. Orzeczenie Sądu Okręgowego w (...) z dnia 28 października 2010 r. zobowiązywało do złożenia oświadczenia woli nie całkowicie zgodnego z żądaniem strony powodowej, zatem zgodnie z ww. uchwałą Sądu Najwyższego do zawarcia umowy i skutecznego przeniesienia własności sieci wodociągowej na osiedlu (...) (...) potrzebne było również oświadczenie woli powódki. Powódka takiego oświadczenia nie złożyła, zatem nie doszło również do przeniesienia własności przedmiotowych sieci na Gminę M. K.. Zbędne było przy tym dowodzenie przez pozwaną, że na podstawie wyroku z dnia 28 października 2010 r. Sądu Okręgowego w (...) sygn. akt (...) zapłaciła powódce kwotę 76.542,08 zł za przyjęcie na wyłączną własność sieci wodociągowej, w sytuacji gdy do przeniesienia własności nie doszło.

Stosownie do przepisu art. 225 k.c. obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Jednakże samoistny posiadacz w złej wierze obowiązany jest nadto zwrócić wartość pożytków, których z powodu złej gospodarki nie uzyskał, oraz jest odpowiedzialny za pogorszenie i utratę rzeczy, chyba że rzecz uległaby pogorszeniu lub utracie także wtedy, gdyby znajdowała się w posiadaniu

uprawnionego. Obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy określa przepis art. 224 § 2 k.c., zgodnie z którym posiadacz taki zobowiązany jest do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszeniu lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy.”.

Roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy jest odrębnym roszczeniem, niezależnym od roszczeń o naprawienie szkody i zwrot bezpodstawnego wzbogacenia. W szczególności, zarówno powstanie roszczenia o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, jak i wysokość wynagrodzenia, nie zależą od tego, czy właściciel w rzeczywistości poniósł jakiś uszczerbek, a posiadacz uzyskał jakąś korzyść. Według stanowiska piśmiennictwa i orzecznictwa o wysokości należnego właścicielowi wynagrodzenia decydują stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju rzeczy i czas posiadania rzeczy przez adresata roszczenia Sąd uznał, że pozwanej nie można uznać za posiadacza samoistnego w dobrej wierze. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2004 r. (III CK 212/03) posiadaczem w złej wierze jest także ten, kto na podstawie towarzyszących okoliczności powinien przypuszczać, że posiadana przezeń rzecz stanowi własność innej osoby. Pozwana zaś doskonale wiedziała, że sieci wodociągowe i kanalizacja sanitarna posadowione na osiedlach (...) (...)i O. (...) w K. są własnością powódki. O złej wierze pozwanej świadczy również i to, że pozwana nie dysponuje tytułem prawnym do korzystania z przedmiotowej sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej i pobierania z niej pożytków.

Ponadto pozwana jest samoistnym posiadaczem infrastruktury wodociągowej i sanitarnej w złej wierze, albowiem począwszy od 1999 r. korzysta z niej przy wykonywaniu usług dostawy wody i odbioru ścieków, odnosząc z tego korzyści majątkowe. Stosownie do przepisu art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Zamiar władania rzeczą „dla siebie” obejmuje w przypadku posiadacza samoistnego zamiar władania rzeczą „jak właściciel”, czyli w najszerszym zakresie, obejmującym uprawnienia właścicielskie do rzeczy wskazane w art. 140 k.c. (korzystania z rzeczy jak właściciel, rozporządzania nią jak właściciel).

W ustalonym w sprawie stanie faktycznym należy przyjąć, że pozwana wykonuje wobec sieci należących do powódki uprawnienia właścicielskie, a więc że jest ich posiadaczem samoistnym, w złej wierze. Pozwana jest bowiem świadoma, że nie przysługuje jej prawo własności do rzeczy, co jednak nie przeszkadza jej przy wykorzystaniu przedmiotowych sieci zaopatrywać w wodę i odbierać ścieki od mieszkańców, pobierając z tego tytułu stosowne opłaty.

Na marginesie jedynie należy wskazać, że podniesiony przez pozwaną zarzut zasiedzenia okazał się nieskuteczny albowiem pozwanej nie można uznać za posiadacza samoistnego w dobrej wierze (art. 174 k.c.).

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż pozwana - jako posiadacz samoistny w złej wierze – na podstawie art. 225 k.c. w zw. z art. 224 k.c. jest zobowiązana do zaspokojenia dochodzonych przez powódkę roszczeń.

Ustalenia odnośnie wysokości przysługujących powódce roszczeń Sąd oparł o opinię biegłego z zakresu szacowania nieruchomości R. M. (1). Opinia ta była przez strony kwestionowana, co wymagało jej uzupełnienia i zaktualizowania. Biegły sądowy wskazał, że wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy odpowiada pod względem wartości temu, co właściciel uzyskałby, gdyby je wynajął, wydzierżawił lub oddał do odpłatnego korzystania. W zakresie sieci wodociągowej i kanalizacyjnej wskazał brak rynkowych stawek czynszu wynajmowania tego rodzaju rzeczy. W ocenie biegłego, jedynym możliwym sposobem określenia wynagrodzenia jest okres amortyzacji w połączeniu z wartością ewidencyjną środka trwałego. Uwzględniając powyższe składniki biegły wynagrodzenie określił w oparciu o wartość początkową sieci wodociągowych i kanalizacji sanitarnej oraz przyjął stawkę amortyzacji dla tego rodzaju środków trwałych na poziomie 4%. Taki sposób ustalenia wysokości wynagrodzenia jest właściwy, biorąc pod uwagę dotychczasową w tym zakresie praktykę orzeczniczą.

Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez pozwaną w okresie 1 stycznia 2013 r. do 31 października 2018 r. z sieci wodociągowej na osiedlu (...) (...)w K. określono na kwotę 26.796,70 zł, na osiedlu (...) (...) na kwotę 22.543,50 zł oraz za korzystanie z kanalizacji sanitarnej na osiedlu (...) (...) w K. na kwotę 24.725,40 zł. Natomiast wartość pożytków

możliwych do uzyskania z eksploatacji sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej na osiedlu (...) (...) i Osiedlu(...)w K. ww. okresie biegly ustalil odpowiednio na kwote 10.741,70 zł i 2.468,12.

Tym samym, uznajac roszczenie powodki co do zasady, nalezalo opierajac sie o przedmiotowa opinie zasadzic na jej rzecz kwote 87.275,42 zł jako sume elementow skladowych ustalonego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociagowej oraz kanalizacyjnej oraz pozytkow mozliwych do uzyskania z eksploatacji tych sieci wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 2.000,00 zł od dnia 21 maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 2.000,00 zł od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.
- od kwoty 48.200,00 zł od dnia 5 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 15.899,39 zł odo dnia 25 listopada 2017 r, do dnia zapłaty,
- od kwoty 19.176,03 zł od dnia 13 marca 2019 r. do dnia zapłaty.

Sąd zasadzil odsetki ustawowe od kwoty 2.000,00 zł od dnia 21 maja 2016 r. do dnia zapłaty, albowiem w dniu 20 maja 2016 r. pozwana otrzymala pozew (k. 46). Pismem z dnia 4 lipca 2016 r., ktore pozwana otrzymala w dniu 25 lipca 2016 r. (k. 84), powodka rozszerzyla powodztwo o kwote 2.000,00 zł. Zatem odsetki ustawowe dla tej kwoty nalezalo ustalic od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty. Kolejnym pismem z dnia 30 listopada 2016 r. powodka dokonala kolejnej modyfikacji ządania, a odpis tego pisma Sąd uznal za odebrany przez pozwaną dnia 4 grudnia 2016 r. (k. 136). Sąd przyjal zatem, iz odsetki ustawowe od kwoty 48.200,00 zł nalezalo zasadzic od dnia 5 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Z kolei kolejne ządanie powodka sformulowala dopiero w piśmie procesowym z dnia 17 listopada 2017 r., ktore pozwana otrzymala dnia 24 listopada 2017 r. (k. 321), stąd zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 15.899,39 zł mozliwe bylo dopiero od dnia następnego po dacie odbioru ww. pisma, tj. od dnia 25 listopada 2017 r. Ostatnia modyfikacje pozwu powodka sformulowala pismem z dnia 1 marca 2019 r., ktore pozwana otrzymala w dniu 11 marca 2019 r. (k.489). Stąd od kwoty 19.176,03 zł odsetki ustawowe nalezalo zasadzic od dnia 13 marca 2019 r. do dnia zapłaty.

Podstawe prawną orzeczenia o odsetkach ustawowych stanowią przepisy art. 455 k. c. w zw. z art. 481 § 1 i 2 k. c.

W pozostałym zakresie Sąd oddalil powodztwo uznajac je za niezasadne, albowiem dotyczylo ono kwoty przewyższajacej wartosc naleznej powodce kwoty pozytkow (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd orzekl na zasadzie art. 100 k.p.c., rozdzielajac je stosunkowo i obciazajac nimi strone powodowa w 7 %, a pozwaną w 93%.

Powodka laczenie dochodzila kwoty 94.327,70 zł. Roszczenie uwzględnione to kwota 87.275,42 zł, to jest 93 % kwoty dochodzonej. Powodka ponosi zatem koszty w 7 %, a pozwana w 93 %. Powodka poniosla następujace koszty: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900,00 zł (600 zł przez sądem I instancji, 300 zł w postępowaniu zażaleniowym), oplaty sądowe od pozwu w laczonej kwocie 4.717 zł, oplata od zażaleni w kwocie 40 zł, oplata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty dowodu z opinii bieglego sądowego w kwocie 3.867,77 zł. Pozwana poniosla koszt wynagrodzenia pełnomocnika 600 zł, oplaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł i koszty dowodu z opinii bieglego sądowego w kwocie 1.200 zł. Po potrąceniu wzajemnych nalezności pozwana winna zwrócic powodce 8.746,66 zł.

Wynagrodzenie pełnomocników ustalono na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwosci z dnia 28.09.2002 r. w sprawie w sprawie oplat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztow pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwosci z dnia 28.09.2002 r. w sprawie w sprawie oplat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztow nieoplaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W punkcie 4. wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.s.c. Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) kwotę 51,35 zł tytułem niepokrytych kosztów sądowych.

Zgodnie z art. 107 k.p.c. interwenient uboczny, do którego nie mają zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym, nie zwraca kosztów przeciwnikowi strony, do której przystąpił. Sąd może jednak przyznać od interwenienta na rzecz wygrywającego sprawę przeciwnika strony, do której interwenient przystąpił, zwrot kosztów wywołanych samoistnymi czynnościami procesowymi interwenienta. Sąd może także przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązującego do zwrotu kosztów. Sąd Najwyższy trafnie przyjął, że strona przegrywająca proces obowiązana jest w zasadzie do zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej, gdy ta tego zażąda. Jednakże w pewnych sytuacjach zarówno uprawnienie, jak i obowiązek co do zwrotu kosztów może - poza stronami - dotyczyć także innych osób (art. 107 i 110 k.p.c.), a kryterium przy ocenie uprawnień i obowiązków w zakresie kosztów stanowi także zasada słuszności (art. 102 k.p.c.) (post. Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 1965 r., I PZ 34/65, OSN 1966, Nr 2, poz. 27). Zważywszy na te okoliczności, wynik procesu, oraz mając na uwadze, że czynności przez interwenienta podjęte zostały w jego interesie, a powódka nie miała na nie wpływu, w niniejszej sprawie Sąd oddalił wniosek interwenienta o zasądzenie kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt 5 wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami:

a) powód , która powołując się na naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 225 kc, naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 kpc, 227 kpc, 227 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc, 100 zd. 2 kpc , § 2 ust.1 z wz. z ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez zasądzenie na jego rzecz od pozwanego dalszej kwoty 7.052,28 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 13 marca 2119r. do dnia zapłaty oraz zmianę orzeczenia o kosztach ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 2 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

- pozwany w punktach 1,3 i 4, który powołując się na naruszenie prawa materialnego w postaci art. 49 § 2 k.c. w zw. z art 56 k.c., art. 60 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków w zw. z art. 56 k.c., art. 60 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 73 § 1-2 k.c. oraz art. 74 § 1 k.c., art. 31 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 5,6,7,16 i art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, art. 224 § 1-2 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 140 k.c., art. 353 § 1 i 2 k.c., art. 353⁽¹⁾ k.c., art. 354 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c., art. 169 § 1 k.c. i art. 174 § 1 k.c., naruszenie prawa procesowego w postaci art. 227 k.p.c. w zw. z art. 205⁽¹²⁾ § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 2 i art. 10 ustawy o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 4 lipca 2019 r., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 243⁽²⁾ k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243⁽²⁾ k.p.c., art. 366 k.p.c., art. 327⁽¹⁾ pkt 1 i 2 k.p.c., błędne ustalenia faktyczne wniósł o zmianę wyroku poprzez: (1) zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 3 000,00 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 21 maja 2016 r. do dnia zapłaty w zakresie kwoty 2 000 zł i naliczanymi od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty w zakresie kwoty 1 000 zł, (2) oddalenie powództwa w pozostałym zakresie, (3) obciążenie kosztami procesu w całości powódkę, (4) zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego (adwokackiego) według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia Sądu I instancji, o którym mowa w pkt. 1, 3 i 4 petitum w/w. orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji w tej części; interwenient uboczny - w zakresie pkt. 1. sentencji wyroku, w którym Sąd I instancji zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę ponad 3 000 zł, tj. kwotę 87 275,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot a) 2 000 zł od dnia 21 maja 2016 r. do dnia zapłaty, b) 2 000 zł od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, c) 48 200 zł od dnia 5 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, d) 15 899,39 zł od dnia 25 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, e) 19 176,03 zł od dnia 13 marca 2019 r. do dnia zapłaty, w zakresie pkt. 3. sentencji wyroku, w którym Sąd I instancji obciążył strony stosunkowo kosztami procesu, a w tym powódkę w 7%, a pozwaną w 93% i w związku z tym zasądził od pozwanej na rzecz powódki

kwotę 8 746,66 zł, w zakresie pkt. 4. sentencji wyroku, w którym Sąd I instancji nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w (...) kwotę 51,35 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie pkt. 5. Sentencji wyroku, w którym Sąd I instancji oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. Apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków w zw. z art. 56 k.c., art. 60 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 73 § 1-2 k.c. oraz art. 74 § 1 k.c., ewentualnie, w przypadku przyjęcia przez Sąd II instancji innej podstawy prawnej nabycia przez (...) K. własności w/w sieci wodociągowych, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 49§2 k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na przyjęciu że powódka nadal jest właścicielem sieci położonej na osiedlu (...) (...), mimo zasądzenia na jej rzecz i zapłaty jej przez (...) K. odpowiedniego wynagrodzenia na podstawie prawomocnego wyroku Sądu, i należy jej się kwota z tytułu bezumownego korzystania z tej sieci przez pozwaną, albowiem zdaniem Sądu nie doszło do przeniesienia własności tej sieci na (...) K., art. 31 ust. 1 w zw. a art. 2 pkt 5,6,7,16 i art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, art. 224 § 1-2 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 140 k.c., art. 169 § 1 k.c. i art. 174 § 1 k.c. w zw. z art. 22 ust.1 ustawy o gospodarce komunalnej, art. 353⁽¹⁾ k.c., art. 354 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. art. 233 § 1 k.p.c., naruszenie przepisów postępowania : art. 227 k.p.c. w zw. z art. 205⁽¹²⁾ § 2 k.p.c. w zw. z art. 9 ust. 2 i art. 10 ustawy o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 4 lipca 2019 r., 233 § 1 kpc, art. 243⁽²⁾ k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243⁽²⁾ k.p.c., art. 366 k.p.c., art. 327⁽¹⁾ pkt 1 i 2 k.p.c. błędne ustalenia faktyczne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Częściowo uzasadnione okazały się apelacje pozwanego i interwenienta ubocznego natomiast apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Na wstępie wskazać należy, że rację mają skarżący interwenient uboczny oraz pozwany kwestionując ustalenie Sądu Okręgowego co do przyjęcia, że (...) K. nie odmówiła przejęcia na własność sieci na osiedlu (...) (...) z uwagi na jej rzekomo zły stan techniczny. Takie stanowisko (...) K. zajęła jedynie w odniesieniu do sieci usytuowanych na Osiedlu (...) (...). Słusznie w ramach zarzutu naruszenia art. 49 § 2 k.c. w zw. z art 56 k.c., art. 60 k.c., art. 65 § 1 i 2 k.c. kwestionuje się w apelacjach pozwanego i interwenienta ubocznego, stanowisko Sądu Okręgowego, który uznał jakoby nie doszło do przeniesienia własności wodociągowej położonej na Osiedlu (...) (...) na (...) K.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zasadnie akcentują apelujący, że między powodem a interwenientem ubocznym doszło do zawarcia umowy przenoszącej własność przedmiotowej sieci. Należy mieć na uwadze, że już pozwie w sprawie (...) sam powód wskazał, że między stronami tego procesu toczyły się rokowania mające doprowadzić do odpłatnego przejęcia tej sieci przez (...) K., przy czym (...) K. wyrażała wolę przejęcia sieci i ostatecznie uzgodniono, że w celu zachowania pełnej transparentności procesu przejęcia sieci strony nie będą uzgadniać jej wartości w drodze rokowań, ponieważ odszkodowanie za przejętą sieć będzie wypłacone ze środków publicznych.

Z uwagi na to ustalono , że zarząd powoda wystąpi do sądu z pozwem o odpłatne przejęcie sieci i złoży wniosek o powołanie biegłego w celu oszacowania jej wartości.

Te twierdzenia powoda w sprawie (...) znalazły oparcie w porozumieniu z 16.09.2009r., w którym wskazano, że wysokość należności z tytułu przejęcia sieci przez (...)K. strony ustala w prawem przewidzianych procedurach, a po ustaleniu wysokości wynagrodzenia strony uzgodnią harmonogram spłaty należności(k. 44 ww. akt).

Zatem sam powód przyznał w powołanej sprawie, że strony uzgodniły, iż wysokość wynagrodzenia za przejęcie przedmiotowej sieci będzie ustalona na drodze sądowej.

Nie było zatem potrzeby prowadzenia na tę okoliczność dowodów osobowych, które wskazane są w środkach odwoławczych pozwanego i interwenienta ubocznego jako bezpodstawnie pominięte.

Tego rodzaju uzgodnienia stosunkowo często spotykane są w praktyce sądowej, gdyż podmioty gospodarujące środkami publicznymi obawiając się ryzyka kwestionowania przez organy kontrolne decyzji o wydatkowaniu tych środków na rzecz kontrahentów prywatnych, niejednokrotnie wolą by ustalenie warunków tego wydatkowania

było dokonywane właśnie na drodze procesu sądowego, bowiem organy kontrolne (...) czy (...) nie są władne do kwestionowania orzeczeń sądowych oraz ich wykonania przez organy administracji rządowej, czy samorządowej.

Ostatecznie doszło do wydania wyroku przez Sąd Okręgowy w (...) wyroku z 28.10.2010r. zobowiązującego (...) K. do złożenia oświadczenia woli co do przejęcia od powódki na wyłączną własność sieci wodociągowej wew. – kat. (...) położoną w K. na osiedlu (...) na działkach ewidencyjnych nr (...) za kwotę 76.542,08 zł z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia orzeczenia.

Bezsporne było w sprawie, że interwenient uboczny dokonał zapłaty za przeniesienie własności sieci pełnej kwoty ustalonej przez Sąd jako odpowiednie wynagrodzenie zgodnie z wyliczeniem biegłego sądowego. (...) K. już po wydaniu wyroku z 28.10.2010r., w dniu 2 listopada 2010 r. dokonała przelewu kwoty 69. 946,51 zł, a w dniu 18 listopada 2010r. uregulowała pozostałą część, tj. 6 595,57 zł jako resztę należności za przejętą sieć.

Interwenient wywiązał się zatem z porozumienia stron sprawy o sygnaturze (...) i przyjął na stan środków trwałych sieć wodociągową na Osiedlu (...) (...) na działkach (...).

Z kolei powód do chwili obecnej nie zwrócił (...)K. środków przekazanych w wykonaniu przedmiotowego wyroku i je zaksięgował, co przyznał Prezes Zarządu powoda na rozprawie w dniu 10.10.2018r.

Rację ma Sąd Okręgowy, że wyrok z 28.10.2010r. zastępował jedynie oświadczenie(...)K..

Jednak skoro powód przyjął zapłatę dokonaną w wyniku wykonania tego wyroku i nie zwrócił jej do chwili obecnej, a interwenient uboczny, a następnie pozwany w niniejszej sprawie, użytkują tę sieć, to należy uznać, że doszło do złożenia przez powoda w sposób dorozumiany oświadczenia woli o przyjęciu oświadczenia woli (...) K. wynikającego z powołanego ostatecznie judykatu, tym bardziej, że wyrok ten wiąże strony wskazanego procesu i powód ma świadomość, że nie może w innym procesie kwestionować ustalonej prawomocnie należności za przejęcie sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...)

Art. 60 kc wyraża zasadę swobody wyboru formy oświadczenia woli. Jeżeli ustawa nie zastrzega inaczej, wola podmiotu prawa cywilnego może być wyrażona przez dowolne działanie i w dowolnej formie (także per facta concludentia).

Zachowanie podmiotu prawa cywilnego może być uznane za konkludentne złożenie oświadczenia woli, jeśli na podstawie całokształtu okoliczności, w jakich zachowanie to miało miejsce, można określić skutki prawne, które zachowanie to miało wywołać.

Wniosek co do złożenia przez powoda dorozumianego oświadczenia woli

jest tym bardziej uzasadniony, że powód dopiero po ponad pięciu latach od otrzymania wskazanej należności wniósł pozew o zasądzenie wynagrodzenia za bezumowne użytkowanie sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...), mimo że między powodem a interwenientem toczyły się w tym czasie procesy o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z sieci usytuowanych na Osiedlu (...) (...)

Trzeba mieć na uwadze, że interwenient uboczny dokonując płatności na rzecz powoda działał także w wykonaniu porozumienia stron, na które wskazał sam powód w uzasadnieniu pozwu złożonego w sprawie (...)

Zatem brak zwrotu tej należności przez powoda wskazuje, że powód się do tego porozumienia zastosował, mimo że być może nie był usatysfakcjonowany orzeczeniem wydanym w ostatecznie powołanej sprawie.

Racjonalne jest założenie, że gdyby powód zatrzymując otrzymaną od interwenienta ubocznego kwotę wynikającą z powołanego ostatecznie wyroku, nie złożył dorozumianego oświadczenia woli, o którym mowa, lecz uważał, że w dalszym ciągu jest właścicielem sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...), to wystąpiłby niezwłocznie na drogę sądową o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z tej sieci, tak jak to uczynił w przypadku sieci, co do których jego przymiot właściciela jest bezsporny.

Wszak zwlekając ponad 5 lat z wytoczeniem pozwu powód dopuścił do przedawnienia swoich roszczeń za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...) za lata 2011-2012.

Trudno uznać, by były to kwoty nieistotne dla powoda, który w sprawie o złożenie oświadczenia woli kwestionował jedynie nieprzyznanie mu kwoty 16.839 zł z tytułu podatku VAT oraz skapitalizowanych odsetek.

Rację mają skarżący, że umowa o przejęcie sieci nie musi być zawarta w żadnej szczególnej formie, zatem dorozumiane przyjęcie przez powoda oświadczenia (...)K. objętego wyrokiem z dnia 28.10.2010r. jest ważne i skuteczne.

Należy zatem uznać, że powód i(...) K. zawarły umowę o przejęciu przez tę (...) sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...) i interwenient uboczny nabył własność sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...), a następnie wniósł ją aportem do pozwanej spółki.

Zatem od dnia powstania (29.01.2013r. data ujawnienia wpisu w (...)) to pozwana jest właścicielem tej sieci i dochodzone pozwem roszczenie dotyczącej tej sieci jest z tej racji bezzasadne.

Pełnomocnik powoda wskazał na rozprawie apelacyjnej, że kwota przekazana przez interwenienta powodowi w wykonaniu postanowień wyroku z dnia 28.10.2010r. stanowi bezpodstawne wzbogacenie powoda.

Związek przedmiotowego świadczenia z działalnością gospodarczą prowadzoną przez (...) zdaje się być ewidentny (por. post. Sądu Najwyższego

z dnia 19 października 1999 r. III CZ 112/99), co wskazuje, że powód w istocie zaczął kwestionować prawo własności pozwanego co do sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...) już po tym, gdy przysługujące(...), zdaniem powoda, roszczenie o zwrot świadczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia się przedawniło.

Chybione jest powoływanie się powoda na uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 10.02.2012r. II CNP 64/11 wydanego w sprawie ze skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku wydanego w sprawie o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

Złożenie takiej skargi tym bardziej potwierdza wniosek, że powód miał świadomość, iż w związku z wydanymi w tej sprawie orzeczeniami sądów powszechnych może mu przysługiwać co najwyżej roszczenie odszkodowawcze do Skarbu Państwa, lecz nie jakiegokolwiek roszczenia do interwenienta ubocznego.

Sąd Najwyższy wypowiedział się w tej sprawie jedynie co do znaczenia wyroku wydanego w sprawie o nakazanie złożenia oświadczenia woli.

Sąd Najwyższy nie badał natomiast tego, tak jak to uczyniono w niniejszej sprawie, czy po wydaniu tego wyroku doszło do złożenia przez powoda oświadczenia woli przyjmującego oświadczenie, które nakazano złożyć (...) K. w sprawie (...)

Tymczasem w niniejszej sprawie ustalono, że powód takie oświadczenie złożył.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, gdyby nawet wbrew powyższym wskazaniom uznać, że nie doszło do zawarcia umowy przejęcia sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...)w sposób wyżej opisany, to wówczas należałoby uznać za zasadny zarzut zasiedzenia przedmiotowej sieci przez interwenienta ubocznego, czy też pozwanego, co postuluje się w apelacjach pozwanego i interwenienta ubocznego zarzucających naruszenie art. 174 kc

Poprzednik prawny powoda – interwenient uboczny był posiadaczem samoistnym tej sieci w dobrej wierze od dnia wydania prawomocnego wyroku w sprawie o złożenie oświadczenia woli tj. od dnia 20 stycznia 2011 r., kiedy został wydany wyrok w sprawie akt I(...)

Już wcześniej, po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, interwenient uboczny zapłacił całą należność za przejęcie sieci ustaloną w tej sprawie, a powód w żaden sposób nie dał odczuć interwenientowi, że przyjęcie tej zapłaty nie stanowi realizacji uzgodnień stron, o których powód wskazał w uzasadnieniu pozwu w sprawie (...)

(...) K. miała zatem wszelkie powody do tego, by uważać, że włąda przedmiotową siecią jako jej właściciel.

Należy zatem uznać, że interwenient uboczny nabył własność sieci w drodze zasiedzenia z dniem 20.01.2013r. (art. 174§ 1 kc) i następnie przekazał ją pozwanemu.

Domniemanie dobrej wiary z art. 7 kc nie zostało w sprawie obalone.

Z kolei pozwany objął przedmiotową sieć w posiadanie w dniu 29.01.2013r., czyli z chwilą wpisania do (...) Tym bardziej pozwany po upływie ponad trzech lat od uprawomocnienia się wyroku w sprawie (...)w sytuacji, gdy jego poprzednik prawny władał tą siecią w sposób niezakłócony przez powoda, który zatrzymał pobraną przez siebie wpłatę dokonaną na podstawie wydanego w tej sprawie wyroku, powinien być traktowany jako samoistny posiadacz sieci w dobrej wierze.

Przy założeniu, że przedmiotowej sieci nie zasiedział poprzednik prawny pozwanego, zasiedzenie przez pozwanego nastąpiłoby z dniem 29.01.2016r.

Co oczywiste złożenie pozwu w niniejszej sprawie nie przerwało biegu zasiedzenia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r. III CZP 45/14), natomiast fakt, że roszczenia powoda dotyczą także okresu poprzedzającego zasiedzenie nie ma dla sprawy znaczenia w kontekście stanowiska judykatury Sądu Najwyższego (por. odp. uchwała z 30.11.2016r., III CZP 77/16).

Skoro pozwany objął przedmiotową sieć w posiadanie samoistne w dobrej wierze, to zachodziły także przesłanki zastosowania art. 169 § 1 kc.

Wreszcie, gdyby nawet nie podzielić powyższej argumentacji odnoszącej się do zawarcia umowy, czy też zasiedzenia, to roszczenie powoda dotyczące wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...) należałoby uznać za nieuzasadnione, albowiem w tym wypadku powód czyni ze swojego prawa podmiotowego użytek sprzeczny z zasadami współżycia społecznego (art. 5 kc), co również akcentuje się w apelacjach pozwanego oraz interwenienta ubocznego. Tak bowiem należy ocenić dochodzenie roszczeń z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci wodociągowej na Osiedlu (...) (...)w sytuacji, gdy powód najpierw uzgodnił z interwenientem ubocznym, że wysokość należności za przejęcie sieci zostanie ustalona w procesie sądowym, a gdy to nastąpiło i pozwany w tamtym procesie został prawomocnie zobowiązany do złożenia oświadczenia woli o przejęciu sieci za zapłatą sumy wskazanej w tym judykacie, a następnie kwotę tę zapłacił i korzystał on – a następnie pozwany - w sposób niezakłócony z tej sieci przez kilka lat poprzedzających złożenie pozwu w niniejszej sprawie stwarzając przez to wrażenie, że w sposób konkludentny przyjął oświadczenie (...)K. zawarte w wyroku z 28.10.2010r. Występując następnie, mimo zatrzymania zapłaty, z pozwem w niniejszej sprawie powód zachował się w sposób skrajnie niełojalny w stosunku do pozwanego i jego poprzednika prawnego. Powód z jednej strony zatrzymał całą kwotę jaką w świetle prawomocnego wyroku powinien otrzymać za przekazaną sieć, z drugiej mimo to dochodził od pozwanego roszczeń z tytułu bezumownego korzystania z sieci.

Ubocznie dodać należy, że postępując w ten sposób powód doprowadził do tego, że przedawniło się ewentualne roszczenie interwenienta ubocznego o zwrot kwoty zapłaconej w ramach realizacji postanowień wyroku wydanego w sprawie (...).

W pozostałym zakresie apelacje pozwanego oraz interwenienta ubocznego nie zasługują na uwzględnienie. Brak jest bowiem podstaw do kwestionowania kwoty zasądzonej od pozwanego z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci usytuowanych na Osiedlu (...) (...) oraz możliwych do uzyskania pożytków.

Bezpodstawny jest zarzut naruszenia art. 286 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Brak jest bowiem podstaw do kwestionowania opinii biegłego R. M. (1).

Należy zaakcentować, że między poprzednikiem prawnym pozwanego a powodem toczyły się już sprawy sądowe dotyczące wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci usytuowanych na Osiedlu (...) (...) oraz możliwych do uzyskania pożytków.

W sprawach tych zapadły prawomocne orzeczenia i podobnie jak w sprawie niniejszej podstawą ustalenia wysokości należności były opinie biegłych sądowych, którzy analogicznie jak biegły R. M. mieli na uwadze, że w zakresie sieci wodociągowych i kanalizacyjnych brak jest rynkowych stawek czynszu wynajmowania tego typu urządzeń.

W konsekwencji biegły R. M., podobnie jak miało to miejsce w sprawach poprzednich uznał, że jedynym możliwym sposobem określenia wynagrodzenia jest okres amortyzacji w połączeniu z wartością ewidencyjną środka trwałego.

Na zasadność takiego rozumowania wskazał także Sąd Najwyższy w wyroku z 19.10.2011r. sygn. akt II CSK 80/11 wydanym w sprawie dotyczącej tych samych sieci, o które chodzi w sprawie niniejszej.

Biegły wyjaśnił przy tym z jakich przyczyn uznał za zasadne oparcie się przy ustalaniu wysokości pożytków możliwych do uzyskania z sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na Osiedlu (...) (...) wskaźnika rentowności z całej działalności pozwanej spółki, a nie tylko z zaopatrzenia w wodę i odbierania ścieków.

Wskazał, że prowadzenie tej podstawowej działalności umożliwia prowadzenie działalności nie związanej dostawą wody i odbiorem ścieków (m.in. wynajem sprzętu, budowy przyłączy i sieci sprawowanie nadzoru, sprzedaż materiałów i usług) w tej formie organizacyjnej.

Nadto biegły zaakcentował, że w dokumentacji dostarczonej przez pozwaną nie wskazano zysku działalności polegającej na sprzedaży wody i odbioru ścieków i nie można w oparciu o te dane określić rentowności tej działalności, a wyliczenie rentowności w oparciu o dostarczone dane byłoby niepoprawne.

Ze stanowiskiem biegłego należy się zgodzić.

Rzeczywiście bowiem przyjmowanie na użytek niniejszej sprawy wskaźnika rentowności dotyczącego jedynie części działalności przedsiębiorstwa pozwanego byłoby zabiegiem sztucznym i pozbawionym uzasadnienia, tym bardziej, że w istocie wszystkie formy działalności gospodarczej komunalnej spółki wodno-kanalizacyjnej mają służyć zaspokajaniu koniecznych potrzeb lokalnej społeczności. Biegły wskazał też, że zarówno sieci jak i przyłącza są częścią składową przedsiębiorstwa i przy opracowaniu opinii były traktowane według tych samych zasad. Stanowisko biegłego znajduje oparcie w treści przepisu art. 49 § 1 kc, przy czym spełnienie przesłanki wejścia urządzenia w skład przedsiębiorstwa jest kwestią faktu, czyli przesłanka ta jest spełniona z chwilą podłączenia urządzenia do sieci przedsiębiorstwa (por. m.in. uchwała Trybunału Konstytucyjnego z 4.12.1991 r., (...) uchwała Sądu Najwyższego(...)).

Pozwany wykorzystuje te przyłącza w swojej działalności co ma wpływ na wynik finansowy przedsiębiorstwa.

W uzasadnieniu powołanej w apelacjach uchwały Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2017r. (...) (...) wyrażono przy tym pogląd, że przyłącze stanowi element składowy sieci, po jego przyłączeniu do sieci.

Nie jest zatem trafne odmienne twierdzenie obu apelacji.

Warto wskazać na zgodność wniosków opinii biegłego R. M. z opiniami wydanymi w poprzednio rozpoznawanych sprawach.

Biegły R. M. przyjął, że wartość początkowa sieci położonych na Osiedlu (...) (...) wynosi 114.843 zł + 105.965 zł razem 220.808 zł.

Wynika to z dokumentów na kartach 19 i 20 akt sprawy.

Dokładnie te same wartości, stanowiące przecież podstawę do ustalenia przez biegłych wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z przedmiotowych sieci poprzez przemnożenie ich przez właściwą stawkę amortyzacji, przyjął biegły R. P. w sprawie (...)

W oparciu o te opinie wydane zostały prawomocne wyroki i wówczas poprzednik prawny powoda nie kwestionował ujęcia przyłączy przy obliczaniu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci.

W sprawie(...) Sąd Okręgowy uznał, że przeciętna łączna miesięczna wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci oraz z tytułu możliwych do uzyskania pożytków wyniosła w okresie od 1.09.2009r. do 31.12.2012r. 843,48 zł.

Tymczasem w niniejszej sprawie łączna wysokość wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci na Osiedlu (...) (...) oraz z tytułu możliwych do uzyskania pożytków wyniosła w okresie od 1.01.2013r. do 31.10.2018r. wynosi 62.264 zł, czyli średnio miesięcznie 890zł.

Są to zatem wartości zbliżone, co wskazuje na pożądaną jednolitość orzecznictwa w podobnych sprawach i w konsekwencji nie można też mówić o tym, by pozwany mógł się czuć zaskoczony żądaniem powoda oraz wysokością kwot, które zobowiązany jest mu płacić z racji bezumownego korzystania z przedmiotowych sieci.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia odnośnie do oddalenia wniosku interwenienta o przyznanie kosztów dzielając w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego znajdujące oparcie w poglądach judykatury wyrażonych na gruncie stosowania art. 107 kpc, do którego to stanowiska interwenient się w swojej apelacji nie odniósł.

Niezasadna okazała się także apelacja powoda, który zarzucił, że biegły przy ustalaniu wskaźnika rentowności przedsiębiorstwa pozwanego, który to czynnik brał pod uwagę biegły przy ustalaniu wartości możliwych do uzyskania pożytków, był określony na nieprawidłowym poziomie.

Pozwany odwołuje się w tym zakresie do danych statystycznych dotyczących przeciętnej rentowności przedsiębiorstw z branży wod-kan w latach 2013-2016.

Na tej podstawie skarżący zarzuca, że pozwany nie uzyskał wyższych przychodów z powodu złej gospodarki, a zatem zobowiązany jest do ich zwrotu na zasadzie art. 225 kc.

To stanowisko nie zasługuje na aprobatę.

Biegły ustalił rentowność przedsiębiorstwa pozwanego w oparciu o dane dotyczące tego konkretnego podmiotu, działającego w określonych warunkach i przy wykorzystaniu konkretnych urządzeń.

W tym zakresie przykładowo tylko należy wskazać choćby na zarzuty dotyczące niskiej jakości sieci usytuowanych na Osiedlu (...) (...) co niewątpliwie ma wpływ na koszty przedsiębiorstwa.

Zarzucanie pozwanemu, że nie osiągnął przeciętnej rentowności swojego przedsiębiorstwa w oparciu o tak ogólny wskaźnik, jakim są dane statystyczne dla całej branży, nie może być zatem zabiegiem skutecznym.

Na tej podstawie nie można też zarzucać, że opinia biegłego jest nierzetelna i domagać się jej uzupełnienia.

Kwestionowane w apelacji powoda rozstrzygnięcie o kosztach zostało zmienione z uwagi na zmianę orzeczenia co do meritum.

Jak wynika z powyższych rozważań powodowi należy się tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z sieci na Osiedlu (...) (...) oraz z tytułu możliwych do uzyskania pożytków w okresie od 1.01.2013r. do 31.10.2018r. należy się łącznie kwota 62.264 zł (51.522 zł + 10.742 zł strona 12 opinii biegłego k. 411) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot, które były wymagalne/ rzeczywiście się powodowi należały zgodnie z opinią biegłego/ w datach doręczenia pozwanemu pism zawierających kolejne rozszerzenia powództwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 386§ 1 kpc i art. 385 kpc:

I. zmienił zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1 i zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda kwotę obniżył do

62.264 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

i) 2.000zł od 21 maja 2016r. do dnia zapłaty;

ii) 2.000 zł od 26 lipca 2016r. do dnia zapłaty;

(...) 37.800 zł od 5 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

(...) 8.453 zł od 25 listopada 2017r. do dnia zapłaty;

(...) 12.011zł od 13 marca 2019r. do dnia zapłaty;

a w pozostałym zakresie powództwo oddalił;

b) w punkcie 3 w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda 5.680 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. w pozostałym zakresie oddalił apelację pozwanego oraz interwenienta ubocznego;

III. oddalił apelację powoda;

IV. zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego;

V. oddalił wnioski interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Odnośnie do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I.b. wyroku Sądu Apelacyjnego należy wskazać, że powód ostatecznie wygrał proces w 66% i poniósł koszty wynoszące 9.542 zł, z czego 66% stanowi 6.297zł

Pozwany poniósł koszty w wysokości 1817 zł, z czego 34% daje 617 zł.

Różnica kwot 6.297zł i 617 zł wynosi 5.680 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 100 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.

Powód w postępowaniu apelacyjnym wygrał wprawdzie w 2/3, lecz poniósł znacznie niższe koszty niż pozwany, co oznacza, że kwoty, które strony musiałyby sobie zwrócić przy stosunkowym rozdzieleniu tych kosztów byłyby praktycznie tożsame.

Bogusława Żuber Mikołaj Tomaszewski Małgorzata Goldbeck-Malesińska

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym.

starszy sekretarz sądowy

J. F.